

стройно пристъпваха откъм главния входъ, съ високо издигнати тропети въ ржка. Подире имъ следваха валеги съ запалени борини. Тѣ раздадоха на всѣки отъ танцуващитѣ по една тънка факла. Менестрели засвириха на виола бавна стъпка, която отъ време на време се пресичаше съ нѣколко буйни завъртвания. Тукъ именно всѣки танцьоръ трѣбваше да внимава, да не би нѣкой съседъ да угаси борината, която той държеше въ лѣвата си ржка, докато съ дѣсната водѣше дамата.

Когато нѣкому успѣха да загасятъ борината, той напускаше танца и отстъпваше мѣстото си на другъ рицаръ, докато отново му дойде редъ. Така дамитѣ непрестанно размѣняха кавалеритѣ си срѣдъ смѣхъ и закачки, въ весела забава.

Нѣколко пѣти Мария танцува съ императора, съ графъ Биандрате, съ графъ фнѣ Катценеленбогенъ, Ансо дьо Кайо, маркизъ Палавичини, Роландино Каноса . . . Полека-лека тя успѣ да възвърне спокойствието си, да смрази лицето си въ предишната усмихната маска. Когато за трети пѣтъ ѝ се случи да танцува съ Биандрате, тя не се стѣрпѣ да не каже:

— Вие забравихте, че моя братовчедъ Асенъ Борилъ има още единъ покровителъ, съръ. Това е съюзникътъ му, самъ императоръ Анри . . .

Графътъ се усмихна съ тънка ехидностъ, дигна високо борината си, за да не му я загасятъ.

— Това ми е отдавна известно, мадамъ. Ала изглежда, че българитѣ не се боятъ вече много отъ този покровителъ или пъкъ сж загубили търпение . . . Затова и болестъта на папата имъ е дала дързостъ . . . Ако смѣтатъ, че Инокентий е последния покровителъ на кралъ Борилъ . . .

— Какво означаватъ думитѣ ви, съръ? — попита строго императрицата.

— О! Изглежда, че новинитѣ стигатъ винаги покъсно до мадамъ . . . Преди четири дена въ България избухналъ бунтъ. И сега въ Мизия се води кървава брань. Вѣроятно императорътъ ще получи тѣзи вести чакъ утре.